

Dag 621 – woensdag 10 september

Ik word spontaan wakker om zes uur vandaag en moet naar het toilet. Ik wil terug in mijn bed kruipen maar laat Lagun eerst uit zijn bench want anders wordt het toch gehuil.

In plaats van gehuil krijg ik nu echter geblaf in de tuin. Zucht, ok, dan sta ik wel op...

Ik neem Laguns ontbijt mee naar het werk. Ik besef intussen dat het toch verloren moeite is te proberen om hem te laten ontbijten.

Op het werk stop ik een paar van zijn gewone korrels in zijn snoepjesbal. Zo vindt hij ze opeens wel lekker! En meteen erna eet hij de helft van zijn ontbijtzakje leeg.

Omstreeks elf uur gaat hij voor de eerste keer pas in zijn bench liggen onder mijn bureau op zijn nieuwe stekje. Hij trippelt veel rond in het bureau, veel meer dan vroeger beneden maar ja, het is dan ook allemaal nieuw natuurlijk.

Ik moet naar het toilet dat nu recht om de hoek van ons bureau zit. Lagun mag bij Sarah en Patrick blijven. Wanneer ik terug in het bureau kom, staan de twee me met een wat gegeneerde glimlach aan te kijken. "Jij hebt niks gehoord toch hé?". "Eum, niks bijzonders. Waarom?"

Blijkbaar heeft meneertje de deur achter me open gekregen en heeft hij een escapade ingezet in de gang terwijl ik op het toilet zat. Patrick en Sarah hadden er niks aan te zeggen. Lagun is na enige aarzeling gewoon recht naar Maryse gelopen die haar bureau 30 meter verder heeft. Zij wist gelukkig wel wat te doen en heeft hem niet beloond maar hem netjes teruggebracht naar ons bureau. Hadden ze me niks verteld, ik had niks geweten zoals meneertje daar nu content en onschuldig staat te wezen in ons bureau.

's Middags gaan Sarah, Patrick en ik eten voor mijn verjaardag. Uiteraard kan Lagun daar niet bij ontbreken. Het is een nieuw Italiaans restaurantje in de buurt en ik vraag me af hoe ze tegenover honden zullen staan, ik houd mijn tweetalige 'recht op toegang'-pas alvast klaar.

Maar Lagun wordt er als van koninklijke bloede ontvangen. We krijgen een mooie rustige plaats, Lagun krijgt een drinkbak en nog een bakje... vol aandacht. ☺

Hij blijft de hele lunchtijd rustig bij me en gaat zelfs liggen ook al heeft hij zijn harnasje aan. Heerlijk.

Dag 622 – donderdag 11 september

Gisteravond had ik tot laat vergadering, zonder mijn buddy aan mijn zijde. Die had ik achtergelaten bij mijn grote man.

Bij thuiskomst heb ik Lagun nog even buiten gelaten in de tuin maar zin om terug binnen te komen had hij geenszins! Hij zag de bui van de bench al hangen natuurlijk.

Het heeft al mijn overredingskracht gevergd maar uiteindelijk is hij er toch vanzelf ingegaan en heb ik hem niet meer gehoord.

Vandaag doen we tussendoor heel wat oefeningen. Ik laat me nog eens in de rolstoel zakken en vraag afwisselend dat hij naast me komt, voor me komt, dat hij naar zijn plaatsje gaat op zijn kussen en daar blijft, ik geef hem mijn (oude!) gsm, hij geeft die netjes terug af, ik gooi een metalen speeltje op de grond en vraag hem het me te komen brengen én ik ben benieuwd of hij net zoals Galia van Lies me ook zou kunnen helpen uitkleden. Ik trek een van mijn sokken iets losser en geef hem een 'tug'. En hij doet het! En hoe! Mijn sok is nog heel en Lagun doet triomfantelijk zijn ereronde rond de livingtafel en brengt ze dan terug. Schitterend. We ronden af met de houdingen en vervolgens krijg ik hem zelfs aan het eten! Ik kan mijn blijdschap niet op.

's Avonds eet hij ook flink zijn kom leeg en bij mijn weten geeft hij niks terug.

Trots wil ik onze oefeningen nog eens herhalen voor Bart deze avond. Het gaat nu al iets minder vlot maar het gaat. We hebben de smaak te pakken!

Dag 623 – vrijdag 12 september

We zijn in vorm vandaag. Ik heb de kleine man nog geen eten gegeven maar neem zijn portie mee naar het werk. In het bureau in Brussel verstop ik wat gewone ontbijtkorreltjes in zijn snoepbal. Dat vindt ie precies wel leuk en het zet aan tot eten. Het maakt zijn maagje wakker.

Hij wordt helemaal gek in ons nieuwe bureau. Neerploffen en slapen na de ochtendroutine zit er voorlopig niet in. Er zijn dan ook heel wat prikkels voor zo een platjasje en zijn enthousiasme werkt aanstekelijk op de collega's en op mezelf.

In de gang weet meneertje plots geen weg meer met zichzelf wanneer we een collega tegenkomen en hij springt op. Rebekka die me anders geen schrik leek te hebben, gilt het uit en is er niet goed van. "Ja houd die nog maar een paar maanden bij hoor voor training!"

Vandaag onderneemt Lagun zijn tweede ontdekkingsstocht van de gang terwijl ik naar het toilet ben. Deze keer sta ik net mijn handen te wassen wanneer ik commotie hoor in de gang en Sarah hoor roepen. Ik storm de gang in en spot Lagun al 20 meter verder. Duidelijk op zoek naar iets. Wanneer hij mij hoort en ziet, komt hij onmiddellijk afgerend. Haha, het was mij dus die hij zocht. Lieverd toch...

Ik had de deur nochtans goed achter me dicht gedaan deze keer. Hij krijgt die toch niet open? Sarah stelt me gerust: er was een collega binnen gekomen die de deur wagenwijd had laten open staan en met lede ogen toekijkend en zonder iets te ondernemen, Lagun langs zich heen liet glippen. Zucht...

Ik laat nu zijn eten telkens een paar uur staan in plaats van zijn kommetje weg te nemen. Het is niet van mijn gewoonte om zo "toe te geven" maar op deze manier krijgt ie toch zijn volledige portie binnen op een dag.

En jawel hoor, in de namiddag ligt hij heerlijk zijn zakje korrels uit te likken. Is dat nu van pure honger? Wat heeft hem nu eindelijk toch kunnen verleiden tot eten?

Bart en ik vertrekken op weekend morgenochtend vroeg en Lagun mag nog eens op vakantie bij mijn ouders. Ik ga de lieverd dus samen met zijn korrels en knabbels bij hen afzwieren vanavond. Hopelijk heeft de vakantie hetzelfde effect op hem als op mij: een paar kilo bij! 😊

Dag 627 – dinsdag 16 september

Het was een heerlijk ontspannend weekendje. Maar vandaag ben ik toch blij dat ik het kleine grut mag gaan oppikken!

Mijn folks demonstreren trots hoe flink meneer wel eet bij hen. Schouder aan schouder eet hij naast Belle op zijn gemak zijn kom leeg in één keer. Potver toch. Waarom kan je dat thuis niet klein grut? Ongetwijfeld zal de druk van de aanwezigheid van de andere woefies er wel voor iets tussen zitten. En dan heb je ook nog eens dat ie allicht drie dagen lang de poten vanonder zijn lijf heeft gecrost in die grote tuin en best wel wat energie kan gebruiken... Hij ziet er alleszins in topvorm uit en ik ben blij dat mijn ouders er geen last mee hebben gehad. Al zou ie wel wat hebben geblaft bij hen... iets om in de gaten te houden wanneer we hem matchen en in een andere omgeving stoppen dus want thuis hoor ik hem zelden of nooit.

Ik blijf eten bij de folks en Lagun gaat zich onder mijn stoel installeren. Wanneer Zanouche de keuken komt ingewandeld, valt hij uit naar haar en iedereen schrikt zich een bult. Mijn ouders proberen me gerust te stellen dat de drie viervoeters zich het hele weekend zo een goede verstandhouding hebben gehad. Ze begrijpen deze plotse ommekeer niet. Maar ik wel. Denk ik. En ik geloof hen ook dat er het hele weekend niks is gebeurd. Het is mijn "schuld". Lagun hangt zo aan mij... hij moest Zanouche toch even duidelijk maken dat ze niks bij mij moet komen zoeken.

Op de terugweg naar huis passeren we nog eens bij Barts beste vriend, Bart. Dochtertje Isabella is nog wakker op deze schoolavond en ze is in vorm. Daar waar ze vroeger schrik had van Lagun, komt de kleine meid nu meteen aangelopen om de leiband over te nemen en trekt ze met Lagun de tuin in. Enkele weken geleden mocht ze op Rockabilly, toen Lagun zijn harnasje aan had, onder mijn toezicht even met het kleine grut wandelen en dat heeft haar duidelijk deugd gedaan. Vandaag stappen de twee een uur lang samen de tuin door. Lagun al snuffelend. Maar niet zomaar waar hij wil hoor, nee Isabella corrigeert hem wanneer hij in de bloemen wil. En hij aanvaardt dat helemaal. Zalig om te zien.

Dag 628 – woensdag 17 september

Ik sta iets vroeger op vandaag om toch nog aan wat sport te geraken - het is de laatste tijd zo druk dat ik daar 's avonds niet meer toe kom – maar ik laat Lagun wel eerst uit zijn bench.

We trekken naar Brussel met de gewone halsband om. Geen probleem, Lagun stapt zonder trekken. Weliswaar iets te ver voor me uit maar dat verfijnen we wel later.

We blijven sportief en in plaats van de lift nemen we de trap naar de derde verdieping. Het lijkt me dat Lagun wat schrik heeft hier. Maar van wat? Het is een hele kale, kille traphal, dat wel. En op elk tussenstuk heb je een grote raampartij waardoor je naar buiten kan kijken. Ik kan er mijn duim nog niet op leggen. Hij tracht me niet echt naar boven te sleuren maar hij drukt zich zo plat tegen de stenen trap... Precies een spinnenkop. Hij moet wel stress hebben hier. In de gaten te houden.

Op het werk probeer ik het trucje met de ontbijtkorrels in zijn snoepbal nog eens uit om hem te laten eten. Maar het werkt niet deze ochtend. Hij probeert zijn kommetje om te duwen en schuift het zo als een sneeuwruimende bizon het hele bureau door.

Deze voormiddag gaat Lagun spontaan in zijn bench naast me liggen. Hij is duidelijk nog een beetje onder de indruk van zijn weekend want hij wordt nagenoeg niet wakker vandaag. Zelfs niet wanneer er een grote zwarte gemeen ogende vogel uitdagend aan ons raam verschijnt.

Pas wanneer een kraai verderop zijn krassende stemmetje laat horen, stommelt Lagun uit zijn bench maar dan nog zonder al te veel overtuiging.

Vanavond gaan we op bezoek in het kasteel van Boekhoute. Aan de ingang hangt een bordje 'verboden voor honden' maar ik laat Lagun toch niet achter in de auto op deze warme zomeravond. Ik trek hem zijn jasje aan en vraag aan de eigenaar of het hem niet stoort. Neen, zolang ik hem maar onder controle houd... en net dat blijkt wat moeilijk vandaag. Lagun heeft ook de fonteinen en vijvers en bomen gezien buiten en vindt er maar niks aan om in een oud krakend kasteel netjes aan mijn voet te moeten blijven terwijl ie wegglijdt over de houten vloer. Hij maakt voortdurend jammerende geluidjes als protest. Trap op, trap af, ellenlange gangen door... het is een ware doolhof en noch de eigenaar zelf, noch Lagun is op zijn gemak. We laten deze beproeving dan ook niet te lang duren en zakken af naar een terrasje op het dorp om te bekomen.